

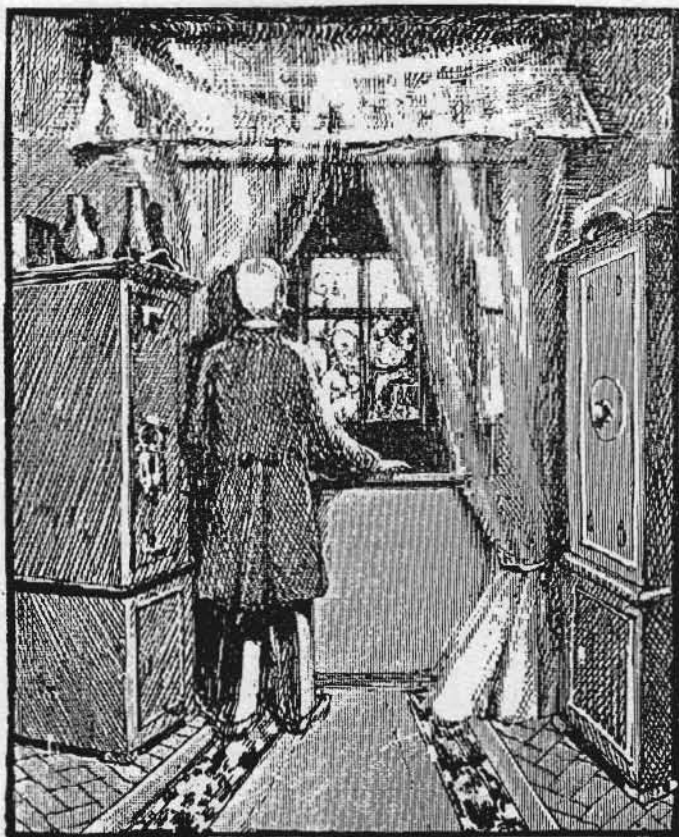
HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Az uzorás és az asztalosmester.

Karácsonyi történet. *Megjelenés*

December 24 volt. M. városban a Miklós templom órája négyet ütött. A rövid téli nap alkonyodott, de az utcákon mind élénkebben járt kelt a tömeg. Szent este volt és vajjon kinek nem lett volna dolga a bevásárlásokkal. — R. az öreg bankár nagy gondossággal zárta be pénzeszekrényét.

Ma bizonyára nem lesz számára több váltóüzlet. E napokban jól ment üzlete, hisz az ünnepnapok megvidámítására szívesen fizették meg az uzorás által követelt magas kamatot a könnyelmű és élvágyó emberek. Keserű mosollyal tekintett ki rácsos ablakán az élénk utcára. Sokan haladtak el arra, akik őt ismerték, de egyiknek se volt ideje, hogy fejét köszöntésre felé fordítsa. Üzlete gyakran tele volt alázatoskodó emberekkel, akiknek szükségük volt rá, de egyébként nagy vagyona dacára gyűlölték és megvetették.

Kopogtatás készítette az ablaktól elfordulni. „Szabad!” szavára J. a derék asztalosmester lépett be irodájába, aki vele szemben lakott. Mi hozta ezt az embert ide, aki egyébként soha nem jött hozzá?

„R. ur” kezdte szavát a belépő félénken, „hajlandó volna e nékem javaimnak biztosítékul való teljes lekötése mellett 2000 Pengő kölcsönözni? Iparom már húzamosabb idő óta gyengén ment; butorraktáram tele van szebbnél

szebb butorokkal, de az eladás lassan megy; pénzem benne fekszik, a nyersanyagot és munkásokat azonban meg kell fizetnem. Ma egy kecsgető megrendelést kaptam L. és Tsa

butorkereskedő cégtől P. ben, ezt e levélből láthatja. Hiányzik a pénzem, hogy a szükséges anyagot beszerezhessem és a munkadíjat kifizethessem. Eltelhetik azonban két esztendő is még az üzletet lebonyolítom és pénzemet megkaphatom. Nem szeretném ezt a jó üzletet elszalasztani; a szükséges kölcsönrel nagy segítséget nyújthatna családomnak és munkásaimnak és engem örök hálára kötelezne. Kérem nyújtson nekem segítő kezét."

"Évek óta ismerem önt; ön becsületes ember és jó mester," mondá a bankár, "azért a kívánt összeget megadom önnek, de csak három hónapra, hosszabb időre pénzt senkinek nem kölcsönzök, na és természetesen 5 százalék kamat és 5 százalék váltójutalék, tehát 10 százalékra, amit az összegből levonok."

"R. ur" felelte az asztalosmester, "igy lehetetlen! Három hónap múlva semmiesetre sem tudnám a pénzt visszafizetni; legalább két évre van reá szükségem. Az 5 százalék kamatot még szívesen megfizetem pontosan, de a további 5 százalék megfizetésére nem kötelezhetem magamat."

Kérő tekintettel nézett az ipari váltság folytán szorult helyzetbe jutott asztalosmester az uzsorásra, de hiába. "Kedves mester ur nagyon sajnálom" volt az utóbbi válasza, "én váltó szokásaimtól egy hajszálnyira sem térek el, önnek kell alkalmazkodnia, különben mi jó barátok maradhatunk üzleti összeköttetés nélkül is."

J. mester még egyszer megismételte kérését mondván: "Segítsen rajtam Jézusért, akinek születését ma ünnepeljük!"

"Mi hasznom van nékem abból," Szakította félbe a bankár bosszusan, "ugy marad, ahogy mondtam itt nem használ az alkudozás."

"Ugy segítsen rajtam az Isten!" sóhajtott a mester és szomoruan hagyta el az irodát.

Alapjában véve az öreg bankár mégis csak sajnálta az asztalosmestert; sokatmondó tekintetét és a figyelmeztetést "Jézusért" nem tudta ellelejtetni. Tudta, hogy J. mester szorgalmas és hívő ember volt és szívében nagyra tartotta. Visszaemlékezett saját ifjú éveire, amikor még vagyontalan lévén maga is egyszer nagy szükségbe jutott és segítséget kérve állt egy gazdagnak ajtajánál, de nyersen elutasították, úgy hogy soká a kétségbeesés szélén volt. Akkor vérzett a szíve, de senki se nyújtott segítő kezét. Mindenféle igazságtalanságot és könyörtelenséget kellett tapasztalnia. A nagy orvost ott fent az Üdvözítőt pedig, aki a sebeket gyógyítja nem ismerte. A jelentékeny vagyon, amit egyik nagynénjétől örökölt, adott néki módot arra, hogy banküzletét megnyithatta. Azóta ma-

gas kamatra adott ki pénzt és váltójutalékokat számított, meglapta embertársait a fennálló törvények szerint azonban mégsem lehetett tolvajként felelősségre vonni. Így folytatta évtizedeken át és így cselekedett öreg napjában is, amikor már dús gazdag ember volt és még hozzá aglegény. Mindennek dacára nem volt békessége nem tudott örülni sem vagyonának, sem gondtalan életének és nagyon félt a halál közeledtétől.

A régi idők és élményei elvonultak az uzsorás lelkében és gondolatokkal telve tekintett ki az utcára. Közben besötétedett. A szobájával szemben lakó asztaloséknál világot gyújtottak. Az ablakon keresztül látta, amint az arcát kezébe temetve aggódva ült az asztalnál. Majd bejött az asszony, a férfi magyarázatával vigasztalni látszott; hirtelen mindketten imára kulcsolták kezüket, letérdeltek és imádkoztak; majd úgy látszott, hogy egészen megnyugodva és megvigasztalódva keltek fel. Most belépett a felnőtt lányzó két kis öccsével. Ime mindnyájan felkészültek, hogy kimenjenek, a mester kalapját vette és elsötétült a szoba.

"Bizonyára máshoz mennek, hogy kölcsönt kérjenek" gondolta a bankár. "Vajjon kihez mennek?"

Nem tudott az irodában maradni, a dolog kezdte nagyon érdekelni. Követte őket a sötétség leple alatt tisztes távolból, hogy szemel elöl el ne veszítse. Lementek a széles fő-utcán, majd egy mellékutcán, keresztül a piactéren a templom felé; most már tudta hová akar menni asztalos családjával. Karácsonyi Istentisztelet van, oda igyekeznek.

Visszaforduljon e az elképedt bankár? Miért? "Egyszer én is elmehetek a templomba," gondolta R. és belépett. Az orgona ünnepies hangja, a hivek éneke, a zsufolt templom, a sugárzó karácsonyfa elmélkedővé jelték.

És ime felhangzik a szószékről a régi és mindig új csodálatos örömmüzenet: "Ma született néktek a Megtartó!" Ez visszaemlékeztette az öreg embert gyermekkorára, amikor a karácsonyi üzenetet boldog gyermeki hitben hallotta. Mi lett azóta belőle! Kibeszélhetetlen szomorúság vett rajta erőt, szemében könnyek ragyogtak. Mintha mély álomból ébredt volna fel, mikor az istentiszteletnek vége volt és nemsokára utána ott-honában találta magát. Az asztalos családot egészen ellelejtette, most csak magára és lelkiállapotára gondolt. Rá is vonatkozik e a dicső karácsonyi üzenet, néki is megszületett e ma a Megváltó? — A bűnnek és az Istentől való eltávolodásnak élete elvágta őt a Jézussal való közösségtől a szent estének áldását világosságát és szeretetét elvesztette! A karácsony ragyogásának egyetlen sugara

sem világított be szívének sötétségébe.

Odaát asztaloséknál ismét világosság volt, az öreg R. egyik gyertyát a másik után látta a karácsonyfán kigyulni. Az egész család együtt volt dicsően énekelve. Milyen boldogoknak látszottak valamennyien! Mélyen felsőhajtott.

Vajjon kap-e segítséget az asztalosmester? kérde magától az aggastyán. Mi lenne ha átmennék és a kétezer pengőt három hónap helyett három évre felajánlanám és még hozzá kamat és váltójutalék nélkül? Hogy fokozná ez a karácsonyi örömet! „Igen ezt meg is teszem!” határozott R.

Leült íróasztalához és néhány sort írt, majd a pénzszekrényhez lépett és ki vett belőle valamit. Azután gyors léptekkel áment és a meglepett asztalosék elé állva barátságosan felajánlotta a kölcsön összeget az írást készen tartva kezében.

„Ma karácsony szent estéje van, ezért önöknek örömet akarok szerezni,” mondá, a pénzt egyidejűleg az asztalra olvasva a mester elé aki elképedve nézett rá. „Csak ezt az adóslevelet kell aláírnia amelyben elismeri, hogy kétezer pengő kölcsönt felvett és kötelezi magát, hogy három éven belül visszafizeti. A kamatokat és jutalékot elengedem önnek.”

„Oh kegyelemben gazdag, jóságos Isten, hogy meghallgattad Te a mi könyörgésünket; Te irányítod az emberi szíveket mint vizeknek folyását!” kiáltott a meglepett J. mester. „R. ur amit ön máma nekem és az enyéimnek tett a mi Istenünk és Üdvözítőnk adja vissza önnek gazdagon! De a kamatot kész vagyok rendesen megfizetni.”

„Arra majd megegyezünk J. mester ur” felelte a bankár barátságosan. „most írja alá az adóslevelet, amely a tőkét kamatmentesnek jelzi.” Az asztalosmester hálálkodva engedett, majd a pénzt szekrényének záros fiókjába helyezte.

Közben R. ur közelebb lépett a karácsonyfához és milyen jól esett neki amikor egy hang belőle azt mondotta: „Jól tettél!” és az egész család körülfogva őt szívből köszönetet mondott és rá Isten áldását kívánta!

A következő órában R. ur ismét fényes otthonában áll. Nem gyújtott világot hanem székét az ablakhoz húzta és szeméit legeltette az örömjelző fényen ami a szembenlevő karácsonyfa világosságából átszűrődött hozzá. Különös hangulatban volt: az örömet és fájdalomnak érzése hatotta át lelkét. Feltekintett a csillagoktól ragyogó égboltra és vágy támadt szívében egy jobb és boldogabb élet után. Istennek Lelke megkezdte rajta munkáját és e lelkiismeretbeli kérdés elé állította: te számodra [is megszületett e ma az Üdvözítő?

Halk kopogás zavarta meg gondolatában. Az ajtóhoz sietett és kinyitotta. Az asztalosmester leánya állott előtte két kis öcsével, kezében pompás csokorral karácsonyi virágokból.

„Ezek a mi kertünkben valók” mondá, „kérem fogadja el hálánk jeléül. Minden jót kívánunk önnek, Isten áldása kísérje szüntelenül!” „Az Ur áldja meg, az Ur áldja meg!” kiáltotta csengő hangon mindkét gyermek boldogan.

Az idős bankár látható megilletődéssel vette el a csokrot, irodájába ment és a pénzszekrényen lévő vázába helyezte. Az asztaloscsalád lelkülete szívének érzéseit jótékonyan érintette. Ilyen kedves karácsonyestje ifjú kora óta nem volt. „Isten áldja, áldja meg a hívő asztalos családot is!” mondá. Ezzel elővette az asztalosmester adóslevelét amely még a pénzszekrény tetjén feküdt és a csokor hozója előtt apró darabokra tépte szét, mondván: „A kétezer pengőt karácsonyi ajándékkul adom néktek; mondjátok meg apátoknak: a tartozást ajándékozom, az adóslevelet összetéptem!” A leány még köszönni akarta, de a bankár testvéreivel együtt szeliden kituszkolta, mondván: „Jó éjszakát! Apátokat anyákat szeretettel üdvözlöm!”

E nemes tett után belső örömet érzett; úgy tűnt fel neki, hogy ez az első jócselekedet betekintést engedett számára a mennybe; túlaradó érzés imára készítette. Térdre borult és dicsőítette Istent, hogy méltatta őt arra, hogy egy aggódó családot megörvendeztetel; köszönte végtelen türelmét és könyörületességét, amelyben öregségig hordozta őt; könyörgött Istenhez keserű könnyek között, hogy bocsássa meg bűneit. Lelke mélyéből kiáltott: Ur Jézus könyörülj rajtam!

És ime! hosszas könyörgés és szenvedés után a szeretet Istené megnyilatkozott neki, megismerte a világ világosságát, aki Bellehem jászolából be tudott világítani az ő sötét anyagi lelkülető lényébe is Most Jézushoz vitte nyomorát és bűneit hitben. És az Üdvözítő így szólt hozzá: bizzál, a te bűneid megbocsáttalak! Ma be kell térnem hozzád! Legyen életed!

Hogy mi mindent beszélt ezen karácsony éjszakán az Ur az uzsorással szobájában csak ő tudta, de a világ előtt nem maradt rejtve. Mikor R. másnap a templomba ment és megnyitotta szívét a karácsonyi üzenet számára, mikor a szegényeket megajándékozta, mikor a váltójutalékot feladta, mikor a hamis mammonnal mindenfelé jóvá akarta tenni amit embertársai ellen vétkezett, mikor egy új egész más életet kezdett élni és magát gyakorolta a kegyességben, akkor az emberek hamarosan meg-

tudták, hogy a bankár szívében különös változás történt, az ő számára is megszületett Krisztus és házának üdvössége lett!

B. S.

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

XI. Isten jelenlétéről.

Tökéletességünk forrása e parancsban foglalatik, amit Isten adott Ábrahámnak: „... járj énelöttem és légy tökéletes.” (I. Móz. 17, 1.) Istennek jelenléte nyugalmat ad a léleknek és megtartja a lelki békességet, a mindennapi munka közepette is, de szükséges, hogy a lélek magát minden fenntartás nélkül átadta legyen Istennek. Ha Istent megtaláltuk, akkor nincs semmi keresnivalónk az embereknél fel kell adnunk a legdrágább barátságot is; a valódi jóbarát a szívben lakozik, a léleknek völegénye, aki lelkünket teljesen kívánja.

Nem kell sok idő ahhoz, hogy Istent szeressük, jelenléte által megerősödjünk, szívünket hozzá felemeljük, vagy őt szívünk mélyében imádjuk és mindent elé hozunk, amit teszünk vagy szenvedünk, épen ez az Istennek országa bennünk, amit senki tönkre nem tehet. Időközönként igyekezzünk magunkban felébreszteni a kívánságot, hogy teljesen Istené legyünk minden mi képességeinkkel vagyis, hogy elménkkal csak reá gondoljunk és akaratunkkal csak Őt szeressük. Vágyva vigyázzunk reá, hogy külső érzékeink működéseikben mindenkor neki legyenek odaszentelve. Őrizkedjünk attól, hogy külsőleg vagy bensőnkben dolgokkal foglalkozzunk, amelyek akaratunkat és elménket szórakozottá teszik és annyira elterelik a figyelmet önmagunkról és Istenről, hogy az utat vissza Istenhez nehezen találjuk meg.

Amint észre vesszük, hogy valamely idegen dolog nekünk túl sok gyönyörűséget és örömet okoz váljunk meg tőle és megakadályozandó, nehogy nyugalmat a teremtményben keressük forduljunk szeretetünk valódi tárgyához Istenhez, aki legfőbb javunk. Ha hűségesekek vagyunk és nemcsak külsőleg, hanem szívünkben is szakítunk a teremtményekkel, vagyis nem engedjük meg, hogy azok lelkünk alapjában, amit Isten magának tartott fenn lakásul, hogy ott megsztalva imádvá és szeretve legyen-tért foglaljanak; hamarosan élvezni fogjuk a tiszta örömet, amit Isten feltétlenül meg ad a szabadbá lett és emberi függéstől ment léleknek.

Ha valami földi után magunkban aggodó sóvárgást fedezünk fel és érezzük, hogy természetünk hajt e vágyat követni, nyomjuk el ebbeli gondolatainkat. — Vigyázz nehogy a körülötted levő dolgok lekössék érdeklődésedet, szórakozottságodnak

rettenetes forrásává válhatnak. Ha egyik vagy másik esetben felismerjük mit kíván tőlünk Isten akkor maradjunk meg annál. Ily módon lelkünknek mélységét megtartjuk nyugalmban és mentek leszünk sok dologtól, amik a szívünket nyugtalaníthatnák.

Hogy belső magányunkat és a lélek szabadságát megőrizhessük szükséges, hogy ha valami már megtörtént avval többé ne foglalkozzunk lett legyen az öröm vagy bánat. Boldog az, akinek gondolatvilágában csak az marad meg, ami feltétlenül szükséges, és aki semmi másra nem gondol, csak amire épen szükséges gondolnia! Így Isten az, aki az indulatot létrehozza és elhív akaratának teljesítésére mihelyt azt felismerjük, és nem a saját szívünk aggodó törekvésével. Meg kell szoknunk napközben és munkánk közepette Istennel foglalkozni gondolatunkban. Ily módon szívünknek minden mozdulatát, amik bennünket nyugtalaná tehetnek lecsendesíthetjük. Mindentől ami nem Istentől jó szabadokká kell lennünk. Hiábavaló gondolatainkat és beszédünket fel kell adnunk.

Foglalkozásunk közepette bensőnkben jobban foglalkozzunk Istennel mint bármí mással. Hogy munkánkat jól végezzük az Ő jelenlétében és neki kell végeznünk. Isten felséges voltára tekintve megnyugszik bensőnk és békességünk megmarad. Üdvöztönk egyetlen szava lecsendesítette a háborgó tengert; egy tekintete reánk és tekintetünk Ő reá napról napra el kell hogy végezze ugyanazt.

Szívünket gyakrabban emeljük fel Istenhez. Ő meg fogja tisztítani megvilágosítja és kormányozza. Ez volt a zsoltáriró Dávid királynak is napönkénti gyakorlata: „Az Ur szünet nélkül előttem vagyok.” Használjuk többször ugyanazon proféta igéit mondván; „Kicsodám van az egekben! Naladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem; szívemnek kösziklája és az én örökségem te vagy óh Isten mindörökké!

Nem kell várnunk, hogy szabad óránk legyen, amikor ajtónkat becsukhatjuk; azt a pillanatot amiben sajnálkozunk felette, hogy nincsen alkalmunk az elmélkedésre sokkal jobban felhasználhatjuk, ha elmélyedünk. Forduljunk szívünkkel gyermekies bizalmas bizakodó módon Istenhez. Minden pillanat ha körülöttünk még oly lármás is alkalmas erre.

Olvassunk szükségletünkhöz mérten gyakoribb megszakítással, hogy elmélyülhessünk. Egy két ige Isten lelkének megvilágításában képezi akkor számunkra a rejtett mannát. A szavakat elfelejthetjük, de azok titokban hatnak; a lélek táplálkozik belőlük és fejlődik.

Az ima hatalma.

A szombati látogatásoknál Moody a híres evangelista egyik háznál egy korszó pálinkát látott, amit az emberek hazahoztak, hogy a következő napon megigyák. A férfiak mind elmentek, de Moody az asszonyoknak egész előadást tartott az önmegtartóztatásról és rábeszélte őket, hogy megengedték neki, hogy a pálinkát az utcára kiöntse. Mikor vasárnap ebéd után ígéretéhez képest újra eljött, hogy gyermekeket a vasárnapi iskolába magával vigye, mert az engedélyt az asszonyok megadták, — ház férfitárlétek, hogy jól elpáholják. Eleve-nükre tapintott és azért elhatározták, megbosszulják magukat. Mielőtt észrevette volna az egyik elállta az ajtót, a többiek pedig füttykösökkel felszerelve meg akarták támadni, mikor Moody a következő módon akadályozta meg őket. „Ha már meg akartok verni, mert pálinkátokat kiöntöttem, legalább engedjétek meg, hogy előbb imádkozzam.” Ez a szokatlan ajánlat magára vonta figyelmüket és megengedték neki, hogy imádkozzék mielőtt elverik, gondolván magukban ez a dolgot még mulatságosabbá fogja tenni. Moody letérdelt és elkezdett imádkozni. Ilyen imát e durva munkások még soha nem hallottak. Először elcsodálkoztak, azután szívükre hatott, végül megszelídültek és mire bevégezte az imádságot körülállták és kezet fogván vele kijelentették, hogy jó fickó. Néhány perc múlva Moody diadalmasan vezette magával a gyermekeket a vasárnapi iskolába.

Egy másik alkalommal Moody egy egész sereg istentagadó, káromkodó durva ember közé keveredett és megegyezett velük, hogy ők 45 percet beszélhetnek, de engedjék őt 15 percig beszélni. „Önök kezdjék meg” mondá Moody. Ekkor kérdéseket kezdtek hozzá intézni. „Semmi kérdés!” felelte ő. „Nem azért jöttem, hogy önökkel vitakozzam, hanem hogy az evangéliumot hirdessem. Folytassák tovább, mondják amit gondolnak és az után én beszélek.” Akkor elkezdtek egymás között beszélni de csakhamar összevesztek. „Most csend” mondá Moody, „az önök ideje lejárt. Én azonban meg vagyok szokva beszédemet imával kezdeni. Imádkozzunk!” „Megállj! nincs szükségünk az imádra. A szentírás különben is azt mondja, hogy kettőnek meg kell egyeznie az imához, te pedig egészen egyedül vagy.” Moody anélkül, hogy idézetüket helyreigazította volna így válaszolt, talán éreznek egyesek mint valami imalélek felét mielőtt még vége lenne. Azzal kiöntötte szívét Isten előtt. Mikor pedig befejezte egy kis gyermek kezdett el imádkozni, aki a vasárnapi iskolában tért meg. Gyermekies hangja és egy-

szerű hite feszült figyelmet ébresztett, mikor Istenhez kiállt ezekért az istentelen emberekért és kérte Istent, hogy segítsen rajtuk, hogy tudjanak hinni Jézus Krisztusban. ekkor leszállt a lélek az összegyűltekre. Ünnepléses komolyság vett erőt a hitetlen keményszivű gunyolódókon. Egy szem sem maradt szárazon a szobában. Majd félelem vett rajtuk erőt és kiszaladtak egyik az egyik a másik a másik ajtón nem maradtak ott a beszédet meghallgatni, hanem menekültek mintha meglettek volna igéze. Ez összejövetelnek azonban annyi haszna mégis volt, hogy a hitetlenek gyermekei meglettek nyerve a vasárnapi iskola részére és bizonyos idő múltán az az ember, aki erre az összejövetelre okot szolgáltatott egy délután felállt és kérte, hogy szánalomraméltó lelkéért imádkozzanak. H.

Egy váratlan predikáció.

És 1, 18.

A W.-i ifju herceg egy alkalommal egész váratlanul részesült egy kisleány bibliai oktatásában. Az eset a következő volt: Egyik megözvegyült nemesnek egy tiz esztendő kisleánya volt akit felette szeretett, jóllehet állása nem igen engedte meg, hogy gyakran lássa. A gyermek tehát főképp nevelőnőjének társaságában töltötte el idejét, aki pedig hűséges hívő keresztyén volt. A gyermeket anyja helyett szerette, hűségesen gondozta és szívébe már gyermekkorába igyekezett bevésni a szentírás igazságait. Az atya azzal mulattatta gyermekét, hogy talányokat adott fel neki. Egyik estén vacsora után a gyermek atyjához ment aki a hívő keresztyénségtől távol volt és feltette a kérdést: „Atyám tudod-e mi fehérebb a hónál?” „Nem”, felelte kissé zavartan, „nem tudom.”

A gyermek így szólt: „A Jézus Krisztus vérében megmosott lélek fehérebb mint a hó”

A nemes egész meglepelve kérdezte: „Ki mondotta ezt néked?”

„A nevelőnő” volt a felelet.

A nemes többé nem beszélt a dologról, hanem másra fordította a beszédet; de később megkérte a nevelőnőt, akit bár nagyon tisztelt, hogy ilyen dolgokról ne beszéljen a gyermekével, mert fél, hogy gyermeke egész borus életnézetet sajátít el. Az esetről már egészen meg is feledkeztek mikor bizonyos idő múlva a W.-i herceg a nemes házában látogatást tett és a gyermeknek meg lett engedve, hogy jelen léhessen. A herceg az ő szeretetreméltóságában foglalkozott a gyermekkel aki mind bizalmasabb lett és így szólt: „Uram tudja-e mi fehérebb

a hónál." A herceg nem értvén meg a kérdés alapját így szólt mosolyogva: „Nem.”

„Nos” mondá a kisleány „A Jézus Krisztus vére által megmosott lélek fehérebb a hónál.” A gyermek atyja nem figyelte erre a beszédre, de a herceg szívében megmaradt és alázatos keresztyénné lett, sok ezer embernek áldására. Talán azt gondolhatná valaki, hogy a gyermek koraérett és megdölgötlan volt. Oh nem, a gyermek megismerte az igazságot ami sokkal többet ér mint cím, rang, gazdagság és gyermeki módon kicsuszott száján ez igazság. Az igazság pedig amit megtanult az, hogy a léleknek szüksége van a tisztításra és Krisztus vére minden foltot lemos. H.

Egy könnycsepp hatalma.

Körülbelül 135 esztendeje annak, hogy egyik szabómester Borószlóbán a szokásos helyzetben ült munkaasztalán, mikor az ajtón kopogtatták és egy fiatal zsidó diák lépett be, hogy magának mértéket vetessen. Mialatt a derék mester a mértékvétellel volt elfoglalva, magában így gondolkozott: „Mily kár, hogy ez a kedves és látszólag tehetséges fiatalember talán elvész és sem életében sem halálában nincs vigasztalása, aminek én élvezetében vagyok.” E gondolat annyira megindította a szegény embert, hogy egy nagy könnycsepp gördült végig orcáján.

„Na mi van önnel?” kérdezte az ifju. „Bocsásson meg uram” felelte a szabó „de amikor önt teljes erőben és életkedvében látom, megszorítom há arra gondolok, hogy talán soha nem jut el a valódi boldogság megismerésére, mert nem az Ur Jézus tulajdona.” A fiatalember hallgatagon távozott, de a könnycseppet nem tudta többé elfelejteni. Megszerezte az újtestamentumot és mert őszintén akart, látott és hitt. Meglérese nem haszonlesésből volt mint sok zsidóé abban az időben. Valóban átadta magát az Üdvözítőnek és amellet, hogy ügyes orvossá lett, sokakat hitre vezetett.

Sok könyv és vallásos irat amely sokaknak épülésére szolgál, van még ma is forgalomban német vagy francia nyelven Fomman Emanuel neve alatt.

E megtérés valamint az áldásos működés ami ezt követte egy szegény munkás ember könnyének az eredménye volt. O higyjünk az isteni szeretet hatalmában! H.

A töprengés, félelem, aggódás közepette kényszerítsük magunkat az imára mindaddig míg megkönnyebbülünk és megnyugszunk. Nem szabad engednünk ha szívünk ingadozik vagy nyugtalan, mindaddig míg a hit győztesen nem kerül ki a küzdelemből.

Calvin.

Külömbiségek az Evangelikus és Református egyház között.

Egy 1844-ben Genfben az evangelikus társaságban tartott előadás került kezembe, melyet annak idején Dr. d. Aubigné Merle tartott. A két egyház illetve mozgalom közötti különbségeket a következő hat pontba lehet csoportosítani:

1. A reformátusok (értendő alatta a Kálvin és Zwingli féle irányzat) csak a szentírást tartották meg. Az evangelikusok a hagyományokat is.

2. A reformátusok minden egyes tagot a fővel azaz Krisztussal hoztak kapcsolatba. Azt állítván, hogy ahol a lélek, ott az egyház. Az evangelikusok az egyház által közvetítettek azt mondván, ahol az egyház, ott a lélek.

3. A reformátusok nagy tágkeblűségről tettek bizonyosságot az urvacsorát illetőleg az evangelikusokkal szemben, míg az evangelikusok szűkkeblűek mert az egyházukon kívülieknek nem adnak urvacsorát.

4. Az evangelikus egyház a hit megreformálásánál áll meg, a református egyház pedig az élet megreformálását tűzi ki célul.

5. Evangelikus nézet, hogy mindent tartsunk meg az egyházban ami nincs Isten igéjével ellenkezésben. A református egyház mindent kiküszöböl aminek alapját nem Isten igéje képezi.

6. Az evangelikus egyház hierarhikus a református egyház demokratikus szervezetű. A katolikus egyházzal pedig összehasonlítva a következő eredményre jutunk. A katolikus egyház a papok egyháza, az evangelikus a theológusoké, a református a hívőké Sz.

Sötét órák.

Ki az közületek, aki az Urat félti és szolgájának szavára hallgat, aki mégis a sötétségben jár és nincs világossága? — Az bizzék az Ur nevében. — Ez igék vonatkoznak a hívőkre, akik önhibájukon kívül sötétségbe jutottak. Két különböző dolog: Elveszíteni Istent, vagy Isten megnyugtató jelenlétének érzését. — Hofacker Lajos az ismert kegyes lelkész, azt ajánlotta egyik barátjának, aki testi betegség folytán lelkileg is mély sötétségbe sülyedt, hogy hívasson orvost; mert ugymond lehangolt hangszerezen a legjobb zenész se tud játszani. — Tény, hogy külső szükség belső sötétséget is vonhat maga után. Talán a betegség által legyengült test, túlfeszített munka, velünk született vérmérsékleti hibák, ingerlékeny idegek

idézük elő a sötétséget. De semmi sincs véletlenül. A szomorúság iskolájában is tanulnunk kell. Isten keze nem követhet el hibát: a megpróbáltatás bizalommal kell várnia amíg felismeri, hogy mit akar neki Isten tudtára adni eme belső szenvedések által.

Nem a gonyolódó kételkedők, hanem komoly gondolkodó emberek befolyásolva a modern irodalomtól beleesnek a kételkedés éjszakájába. Ezek az ész emberei, akik igyekeznek a tudományos kutatás eredményeit a bibliai hittel összhangba hozni, akik közben kételyekkel lesznek megkísértve. Az Urnak azonban csekélység az őszinte lelkeket az emberi nézetek utvesztőjéből és a kételyekből kivezetni és lábaikat a hitnek szilárd talajára állítani.

Más módon is beállhat a sötétség a lélekben. Némelyek megbotránkoznak Isten kormányzásában. Mennél többet tartunk Istentől, mennél jobban ki van fejlődve bennünk az igazságérzet, mennél jobban szeretjük Istent és gyűlöljük a gonoszt, gyakran annál különösebbnek és idegenszerűnek tűnik fel nekünk Isten vezetése és rendelése. A komoly ember arra törekszik, hogy megértse Istent, Isten pedig azt akarja, hogy mi egyszerűen bizzunk benne. Az Ő utai sokkal magasabbak a mieinknél, gondolatai pedig sokkalta felettebb állnak a mi gondolataink felett. Hogyan is lennének mi szegény emberek képesek az örökkévaló és kifürkészhetetlen Istent megérteni? Itt csak gyermeki hitből fakadó bizalom segít.

Hátra van még, hogy a sötétségnek egy további fajáról beszéljünk, amelyben a lélek úgy érzi mintha Istentől el volna hagyatva. A lélek ragaszkodik hozzá és mégsem érzi közelségét, imádkozik, de úgy tűnik fel mintha nem lenne meghallgatást, vágyakozik, könyörög, vár és megis hideg marad, úgy tűnik fel mintha minden elhalt volna száraz és sivár. Néha ilyen hangulatok jönnek az emberre, ha életének vége közel van, de néha fáradhatatlan munkásságának közepette érik el. Emellett úgy tűnik fel önmaga előtt mint képmutató aki másokat vigasztal, de önmaga is vigasztalásra szorul. De ki tudná a sötétségnek eme örvényeit szemléltetni? „Aki Istent elvesztette mindent elvesztett!” Vágyódik megszabadulni a világtól, de mégsem tud örömmel egy jobb tulvilágra gondolni. — Legnemesebbek és legjobbak gyakran kénytelenek voltak a mély vizeknek emé árján átal menni. Ekkor csak az Isten Fiára való emlékezés vigasztalhat, aki életének legsötétebb napján a kereszten pillanatokig Isten közelségének tudatát elvesztette és e szavakban tört ki: Én Istennem én Istennem! mért hagytál el engemet? És mégis nemsokára ezután győzedelmesen ki-

álthatott fel: Elvégeztetett! Atyám a te kezdebe ajánlom lelkemet!

Azért kedves lélek tarts ki a könyörgeésben és várakozásban. Csak egy kis felhőske választ el Istent szeretetének tisztá egétől. A kegyelemnek napja nemsokára ismét áttör és szegény gyászoló szívedet örömmel tölti be.

Lk 18, 22

Add el mindened amid van.

Eugenia svéd hercegnőről azt mondják, hogy összes gyémántjait eladta, amelynek árából gyógyíthatatlan betegek számára menhelyet építtetett. Ő maga is szorgalmas látogatója volt ezeknek a szegény embereknek, amelyek közt volt egy, akiért látszólag hiába fáradozott. De amikor a halál órája közeledt hirtelen látható változás állott be nála. Amikor a hercegnő szívbeli állapota után érdeklődött, örömmel így felelt a beteg:

— Hálát adok a jó Istennek, hogy tudom, hogy Jézus Krisztus vére tisztít meg minden bűneimtől, — miközben könnyei hullottak szemeiből.

— Ezekben a könnyekben — mondá a hercegnő — láttam ismét gyémántjaimat.

Békehírnök.

◆ H I R E K. ◆

Aldásos evangelizációt tartott november harmadik hetében Bretz Emil népmiszionárius testvérünk Döbröközön. A kis kápolna minden este megtelt éhező és szomjuhozó lelkekkel úgy, hogy az ajtót és ablakokat, amelyek a kápolnát az elő szobától elválasztják el kellett távolítani. Adja az Ur, hogy az elvetett mag sok gyümölcsöt teremjen.

Hess Károly winterihuri (Schwiz) predikátor testvérünk a múlt hó második felében Magyarországon tartózkodott és a budapesti német, valamint a nyiregyházi gyűlésekben evangelizációs előadásokat tartott, melyen szép számú hallgatóság jelent meg. A jetenvoltak közül többen kiáltottak az Urhoz kegyelemért és az angyalok kara bizonnyára örömmünnepet ült a megtérő bűnösök felett. Az Ur Aldja meg szeretet testvérünket fáradozásáért.

Idős embertársaink számára nyugodt otthont és testi lelki gondozást óhajt nyújtani a Bethánia fiókegyleteként működő Virág-szövetség, mely erre a célra virágajándékok (koszorúk, csokrok, disznővények) részben, vagy egészben történő megváltására szólítja fel a társadalmat. Az így nyert szeretetado-

mányról (összeg nélkül) értesíti is azokat, akiknek a virág szánva volt, ha címet kap. Sok kis hervadásra ítelt virág helyett életeket istápoló Virágotthonokat létesíthet a megértő szeretet Cim: Virágszövetség, Budapest, XI. Társ-utca 6.

A virágszövetség, amelyik közhatósági szempontból mint a Bethánia fiókegylete működik, acélból alakult, hogy ellátásra és istápolásra szoruló idős embertársaink, akiket sem szeretetházakba, sem kórházakba elhelyezni nem lehet, otthonokat alapítson. Anyagi alátámasztást tagdíjakból (pártoló tagsági díj évi 10 P, segítő tagsági díj évi 2 P), önkéntes adakozásból és olyan adományokból gyűjt, amelyek virágajándékoknak részben vagy egészben történő megváltásából származik. Az így nyert küldeményt a Virágszövetség mint szeretetadományt (összeg megnevezése nélkül) tudomására hozza azoknak, akiknek címét az adományozó megírja. — Nagy ünnepélyek, nagy temetések, a Mindenszentek és Halottak napjának virágpompája semmit sem veszítene izlésben és szépségben, ha azt a pár percentet, amit a megváltás által elvonunk a romlástól, az élők istápolására juttatjuk. — Itt mondunk hálás köszönetet azoknak a megértő embertársainknak, akik adományaikkal és virágmegváltásaikkal már eddig is bizonyítják, hogy gyűlhet így alap öreg embertársainknak gondozására a társadalom külön megterhelése nélkül. Vannak akik megszállt területen fekvő kedveseik iránt így róják le a kegyelet adóját. — Budai kis otthonunk megtelt hamar a négy vegyes felekezeti keresztyén idős nővel; nagy szükség lenne már a nagyobb otthonra. Pártoljuk a Virágszövetség munkáját. Cim: Budapest, XI., Társ-utca 6.

Megjelent a „Fébé” Leszakító Naptára az 1935. évre. Kiáltó szózat az egész: „Magyarországot Krisztusnak!” — Minden lapocskán első lapja rövid bibliamagyarazattal, hátlapja megkapó történeteivel alkalmas arra, hogy a hívőket elmélyítse hitükben s a hitetleneket gondolkodóba ejtse: Mi lenne, ha így kerülnék az Ur Jézus ítélőszéke elé? — Könyvalakban 160 P, szép hátlappal 140 P, s tömb alakban 120 P. — Szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe! Kapható a Keresztyén Könyvesházban.

Hogyan találtam meg az igazságot? Irta Cornilescu D. orth. román görög keleti lelkész. Fordította Czékus Kálmán tanár. A megtérést és a romániai ébredési mozgalmat írja le, könnyen érthető nyelven. Vajha megindulna a lelkiébredés hazánkban is, ha olvassák, hogy Romániában is az Ur csodásan működik. Ára füzve 30 fillér. Kapható a Ker. Könyvesházban.

Könyvismertetés.

Nem adhat karácsonyra

16 éven felüli fiának értékesebb, fontosabb ajándékot, mintha megveszi néki dr. Csia Sándor a bíráló lapok által egyhangulag kiválonak elismert könyvét:

A nemi kérdés orvosi és bibliai szempontból.

A könyv épen a szükséges részletességgel foglalkozik a kérdés minden oldalával s mélyeséges erkölcsi komolyságánál, gazdag tudományos anyagánál fogva egyaránt alkalmas arra, hogy az ifjúságot az élet nagy veszedelmeitől megóvja s a boldog házasság révébe elvezesse. Aki nem törődik gyermekei egészségével és boldogságával, az súlyosan vétkezik Isten ellen és ellenük.

A könyv megrendelhető a „Keresztyén könyvesház”-nál Budapest, VI. Felsőerdősor 5. Ára szép karton kötésben 3 P postaköltség 20 fillér.

A leszakító bibliai tömbnaplár, a Magyar Keresztyének Naptára már kapható. Ezek üdvözlök jóbarátjukként ezt a bibliai tömbnaplár, igéje igaz világosságát vetíti az élet nagy kérdéseire. Közös családi áhitatok tartására a legalkalmasabb segítség. Ajánlatos mielőbb megrendelni, mert az 1934. évi évfolyam is teljesen elfogyott és sok megrendelő igényét nem tudta kielégíteni a Bethánia könyvkereskedés. Ez évben a naptár könyvalakban is megjelenik. Ára szép hátlappal, valamint a könyvalaknak is 160 P. Csak maga a tömb 120 P. Megrendelhető a Keresztyén Könyvesház Korl. Fell. Szöv. Budapest VI. Felsőerdősor 5.

Előfizetői felhívás.

Felkérem azokat az előfizetőket, akiknek előfizetésük az év végével lejár, hogy előfizetéseiket mielőbb ujítsák meg. Szintugy kérem munkatársaimat hassanak oda, hogy lapunkat lehetőleg minden gyülekezeti tagunk megrendelje és a befolyt előfizetési díjakat küldjék be, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.

Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.